

RESSÒ DE LA PARAULA

«L'escola i l'espadanya» (II)

Vam fer al·lusió a la postura d'un ideòleg de l'ensenyament denominat «laic», que exclouïa del currículum de l'ensenyament bàsic la presència de l'assígnatura de religió. La seva cultura li feia ser respectuós amb el fet religiós. Un deixeble seu deia en el seu panegíric que tractava el problema «des de la racionalitat, el diàleg, l'actitud respectuosa i benvolent cap a les concepcions religioses dels altres». Aquesta postura és molt d'agrair.

Però hem d'aclarir que els catòlics no volem *exactament* que ens tractin amb «respecte i benevolència», com si ens perdonessin la vida, com si estiguessin disposats a suportar la nostra «ignorància» o la nostra superstitió. El que volem és que se'ns reconegui el dret a incloure en el procés educatiu dels nostres fills, que es realitza a l'escola, el coneixement de la cultura cristiana. És un dret que tenen els pares i que és primari, és a dir, anterior a qualsevol altre, com el de l'Estat, del ministeri, de la conselleria, del claustre de professors, del tutor o del polític de torn. Totes aquestes instàncies intervenen per encàrrec dels pares,

que són els últims responsables de l'educació dels seus fills.

I ens apremem a aclarir, una vegada més, la nostra postura:

—Desitgem que els nostres fills «coneguin» la cultura cristiana dins el conjunt d'ensenyaments que reben a l'escola. Tractant-se de l'escola pública, no demanem que «visquin» necessàriament la fe, la qual cosa correspon pròpiament a altres espais (com la catequesi o uns altres espais educatius cristians, que

es donen també a les escoles confessionals catòliques).

—Aspirem que els nostres fills sàpiguen el que ens va ensenyar Jesucrist d'una manera intel·ligent, seriosa i científica. Per dos motius: perquè així és com s'ha d'ensenyar a l'escola i perquè la fe, la veritat que creiem els cristians, pot i ha de ser també pensada.

—Demanem que sigui a l'escola perquè és un lloc importantíssim on es transmet la cultura,

on, segons expressió més tècnica, els nostres fills «se socialitzen». L'escola, encara que no ho digui expressament, sempre transmet una concepció de vida i de món: és el que anomenem «cosmovisió». El que volem és que els nostres fills integrin, dins del que assimilen a l'escola, la idea cristiana de vida, món, persona, societat, convivència, família, diners, etc.

Hem sofert moltes vegades la distància entre la cultura i la fe, l'escola i l'espadanya. El resultat ha estat sempre nefast per a la fe, i creiem que també per a la cultura. La fe ha restat com una mena de devoció d'una minoria inculta i ignorant, i la cultura s'ha vist privada de respostes a les grans preguntes de la vida, determinants d'una plena realització humana.

De responsables, n'hem pogut ser tots, de dins i de fora de l'Església. Alhora que assumim la nostra tasca, demanem que se'ns deixi realitzar-la, emparats pel dret dels pares, que, almenys fins ara, reconeix la llei.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La no-violència de Gandhi (i II)

La pràctica de la no-violència va més enllà de la resistència passiva, del no fer mal i exigeix, fins i tot, la compassió que auxilia activament els éssers que pateixen. Par-teix de la benvolença i de la compassió i això li fa fer un pas més lluny que la mera resistència.

Gandhi elabora una teoria i un mètode que aplicarà, de manera sistemàtica, en l'àmbit de les estructu-

res socials, polítiques i econòmiques.

Va ser a Sud-àfrica on Gandhi va fer les seves primeres experiències de la no-violència. De retorn al seu país, va emprendre la tasca d'aplicar els seus mètodes a la lluita per la independència. En 1920 va fer la primera campanya de desobediència civil. No es tractava d'una mera resistència passiva. La resistència passiva

—deia— ha estat concebuda com l'arma dels dèbils i no exclou l'ús de la força o de la violència per assolir el seu objectiu. En canvi, la desobediència civil ha estat concebuda com l'arma dels forts entre els forts i exclou qualsevol forma de violència.

I citava dos exemples antics: el profeta Daniel i el filòsof grec, Sòcrates. Un i altre, segons Gandhi, són

exemples perfectes de la no-violència, perquè havien lluitat per la veritat exposant la seva vida per ella, amb la sola força de l'amor.

La no-violència és, doncs, una actitud vital, una ascesi, que no es reserva a les elits, sinó que és patrimoni de tot un poble víctima de lleis injustes.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

«La escuela y la espadaña» (II)

Hacíamos alusión a la postura de un ideólogo de la enseñanza denominada «laica», que excluía del currículum de la enseñanza básica la presencia de la asignatura de religión. Su cultura le hacía ser respetuoso con el hecho religioso. Un discípulo suyo decía en su panegírico que trataba el problema «desde la racionalidad, el diálogo, la actitud respetuosa y benevolente hacia las concepciones religiosas de los demás». Esta postura es muy de agradecer.

Pero hemos de aclarar que los católicos no queremos *exactamente* que nos traten con «respeto y benevolencia», como si nos perdonaran la vida, como si estuvieran dispuestos a soportar nuestra «ignorancia» o nuestra superstición. Lo que queremos es que se nos reconozca el derecho a incluir en el proceso educativo de nuestros hijos, que se realiza en la escuela, el conocimiento de la cultura cristiana. Es un derecho que tienen los padres y que es primario, es decir, anterior a cualquier otro, como el del Estado, del ministerio, de la consejería, del claustro de profesores, del tutor o del político de turno. Todas estas instancias intervienen por encargo de los padres, que son los últimos responsables de la educación de sus hijos.

Y nos apresuramos a aclarar, una vez más, nuestra postura:

- Deseamos que nuestros hijos «conozcan» la cultura cristiana dentro del conjunto de enseñanzas que reciben en la escuela. Tratándose de la escuela pública, no pedimos que «vivan» necesariamente la fe, lo cual corresponde propiamente a otros espacios (como la catequesis u otros espacios educativos cristianos, que se dan también en las escuelas confesionales católicas).
- Aspiramos a que nuestros hijos sepan lo que nos enseñó Jesucristo de una manera inteligente, seria y científica. Por dos motivos: porque así es como se ha de enseñar en la escuela y porque la fe, la verdad que creemos los cristianos, puede y debe ser también pensada.
- Pedimos que sea en la escuela porque ella es un lugar importantísimo donde se transmite la cultura, donde, según expresión más técnica, nuestros hijos «se socializan». La escuela, aunque no lo diga expresamente, siempre transmite una concepción de vida y de mundo: es lo que llamamos «cosmovisión». Lo que queremos es que nuestros hijos integren, dentro de lo que asimilan en la escuela, la idea cristiana de vida, mundo, persona, sociedad, convivencia, familia, dinero, etc.

Hemos sufrido muchas veces la distancia entre la cultura y la fe, la escuela y la espadaña. El resultado ha sido siempre nefasto para la fe, y creemos que también para la cultura. La fe ha quedado como una especie de devoción de una minoría inculta e ignorante, y la cultura se ha visto privada de respuestas a las grandes preguntas de la vida, determinantes de una plena realización humana.

Responsables hemos podido ser todos, de dentro y de fuera de la Iglesia. Al tiempo que asumimos nuestra tarea, pedimos que nos dejen realizarla, amparados por el derecho de los padres, que, al menos hasta ahora, reconoce la ley.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Conferència sobre la cripta de la Colònia Güell

Catalunya Sacra organitza aquesta conferència, emmarcada en el cicle d'«obres mestres» de l'art de cada diòcesi amb seu a Catalunya. Tindrà lloc el proper divendres 16 d'octubre, a les 19 h, a la mateixa cripta, a càrrec de Gustau Garcia.

L'activitat és completament gratuïta però es recomana reserva prèvia a reserves@catalunya-sacra.cat o al tel. 693 720 202.

L'any 1898 Antoni Gaudí començà a projectar aquest temple, per a completar els equipaments de la colònia industrial dirigida pel Sr. Eusebi Güell. La mort del promotor i la falta de voluntat dels hereus de continuar amb el projecte van fer que només es pogués executar la cripta, dedicada al Sagrat Cor de Jesús, que es va construir entre 1908 i 1915 i que va esdevenir església parroquial l'any 1955.

Per una fe més viva...

XXI Jornades de Formació i Animació Pastoral

Organitzades de Vilafranca, Garraf, Anoia i Piera-Capellades
del 19 al 22 d'octubre de 2015
Vilafranca del Penedès

Per una fe més viva...

VICARIA EPISCOPAL DEL PENEDÈS-ANOIA-GARRAF

19 d'octubre
Santa Teresa de Jesús, un missatge per al nostre temps
Pau Molins, o.s.b.

20 d'octubre
L'any de la misericòrdia, herència i missatge d'herència a la Bíblia
Javier Velasco, o.s.b.

21 d'octubre
Fa 50 anys acabava el Concili Vaticà II, de Pau VI al papa Francesc.
Bernabé Dalmau, o.s.b.

22 d'octubre
L'Església Catalana, moment actual. Missatges del papa Francesc a l'Església i al món.
Sant Joan, o.s.b.

S'arriba a la XXI edició de les Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca del Penedès, per als arxiprestats de Garraf, Anoia, Piera-Capellades i Vilafranca. Seran els dies 19, 20, 21 i 22 d'octubre, a la sala Mn. Vinyeta de la capital del Penedès, sota el lema «Per una fe més viva...».

Es comptarà amb les intervencions de Viqui Molins stj, Javier Velasco, Bernabé Dalmau osb, i Mn. Francesc Romeu, que ens acostaran a la figura de santa Teresa de Jesús, a l'Any de la Misericòrdia, i al panorama de l'Església actual, 50 anys després del Concili Vaticà II i amb el sant pare Francesc.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els germans

Germà i germana són paraules que el cristianisme estima molt. El vincle fraternal té un lloc especial en la història del poble de Déu. El salmista canta la bellesa de la relació fraternal: «Que n'és, de bo i agradable, viure tots junts els germans!» [Sl 133 (132),1]. I això és cert, la fraternitat és bonica. Jesucrist va portar a la plenitud fins i tot aquesta experiència humana de ser germans i germanes, assumint-la en l'amor trinitari i potenciant-la de tal manera que vagi molt més enllà dels vincles de parentiu i pugui superar qualsevol mur d'estranyesa.

Sabem que quan la relació fraternal es malmet, quan s'arruïna

la relació entre germans, s'obre el camí cap a experiències doloroses de conflicte, de traïció, d'odi. El relat bíblic de Caïn i Abel constitueix l'exemple d'aquest resultat negatiu. La ruptura del vincle entre germans és una cosa lletja i dolenta per a la humanitat.

El vincle de fraternitat que es forma en la família entre els fills, si es dona en un clima d'educa-

ció obert als altres, és la gran escola de llibertat i de pau. En la família, entre germans s'aprèn la convivència humana, com s'ha de conèixer en societat. La fraternitat en la família resplendeix de manera especial quan veiem la cura, la paciència, l'afecte amb què s'envolta el germanet o germaneta més dèbils, malalts o amb discapacitat.

Tenir un germà, una germana que t'estima és una experiència forta, impagable, insubstituïble. Avui més que mai cal tornar a posar la fraternitat al centre de la nostra societat tecnocràtica i burocràtica.

(Dimecres, dia 18 de febrer de 2015.)

La vocació i la missió de la família en l'Església i en el món contemporani

Del 4 al 25 d'aquest mes s'està desenvolupant al Vaticà la XIV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, per abordar el món de la família. En realitat, és la segona part d'aquest esdeveniment eclesial, ja que del 5 al 19 d'octubre de l'any passat, va tenir lloc la III Assemblea General Extraordinària dels Bisbes, amb el títol «Els reptes pastorals sobre la família en el context de l'evangelització».

Entre aquestes dues cites al Vaticà hi ha hagut un treball realitzat a cada diòcesi. A la nostra, a partir de febrer d'aquest any, ens hem anat reunint els dissabtes a la tarda durant cinc setmanes un grup de set matrimonis i el bisbe Agustí, portant

a terme un treball engrescador de reflexió i diàleg a partir del qüestionari que la Secretaria del Sínode va fer arribar a les diòcesis.

Vam tractar temes tan interessants com la possibilitat de despertar la presència de Déu a la vida de las famílies, educar i fixar relacions interpersonals sòlides, afavorir polítiques socials i econòmiques útils per a la família, etc.

Vam estar parlant d'algunes situacions més extremes: l'absència dels pares a la llar, la desestructuració de la família i la discriminació de la maternitat. Vam proposar algunes estratègies preventives en aquests temes.

Afloraven al debat els valors propis de la família catòlica i en l'anàlisi

escrutàvem si algun d'aquests estava en les diferents unions entre home i dona que es donen a la societat actual, plantejant-nos la possibilitat real de promoure el diàleg amb aquestes famílies, i preguntant-nos com fer-ho, des d'aquest espai comú, en la perspectiva de la Nova Evangelització que ens proposa el papa Francesc.

Aquestes han estat algunes de les reflexions i aportacions que hem realitzat des de la Delegació de Família i Vida per al Sínode que es desenvolupa aquests dies.

**Josep M. Guardiola
i Dolors Ripollès**
Delegats de Família i Vida

El llibre de la família

És un humil projecte que enguany es fa realitat. El podreu adquirir a la Casa de l'Església i pretén ser un recull de les dades pròpies de la família, des del casament al naixement dels fills, recopilant els esdeveniments més importants de la família catòlica: els sagraments. És alhora un breu recordatori de les principals pregàries i un recull de textos del Magisteri i l'Evangelí sobre la família. Incorpora alguns rituals com ara la consagració de la família o la benedicció del fill al ventre de la mare.

És un projecte desenvolupat amb molt d'amor a la família i amb el desig que serveixi als agents de Pastoral i mossens per tal d'afavorir un itinerari de contactes periòdics amb els nous matrimonis que es formen a les nostres parròquies.

Reunió dels delegats de Família i Vida de la Conferència Episcopal Tarraconense

El proper 17 d'octubre tindrà lloc a la Casa de l'Església aquesta reunió amb el bisbe Agustí, que és el responsable de la CET per a la Pastoral Familiar.

AGENDA

Ordenació diaconal.

Diumenge 18 d'octubre, a les 19 h, a la catedral de Sant Llorenç de St. Feliu de Llobregat serà ordenat com a diaca permanent el Sr. Albert Manich, de Sant Boi de Llobregat.

Tallers d'oració i vida. Dijous 15 d'octubre, a les 20 h, a la parròquia Sant Josep de Sant Vicenç dels Horts, hi haurà sessió informativa dels Tallers d'oració i vida del Padre Larrañaga. Informació: trucar a Markus, tel. 622 316 648.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. □ Dilluns (lit. hores 4a setm.) [1Cr 15,3-4.15-16; 16,1-2 / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafí de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.

13. ■ Dimarts. [Rm 1,16-25 / Sl 18 / Lc 11,37-41]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Caledònia, verge.

14. ■ Dimecres. [Rm 1,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46]. Sant Calixt I,

papa (217-222) i màrtir; sant Just, bisbe; santa Fortunata, verge i màrtir.

15. □ Dijous. [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Divendres. [Rm 4,1-8 / Sl 31 / Lc 12,1-7]. Sant Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa de Paray-le-Mo-

nial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor.

17. ■ Dissabte. [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,8-12]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

18. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.). [Is 53,110-11 / Sl 32 / He 4,14-16 / Mc 10,35-45]. St. Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.

Diumenge XXVIII de durant l'any

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 7,7-11)

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La preferència a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomptables.

► Salm responsorial (89)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.*

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, Què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Doneu-nos tants dies d'alegria com ens n'heu donat d'afflicció, / tants anys de joia, com n'hem vist de penes. R.

Que puguem veure la vostra obra, / que els nostres fills vegin la vostra glòria. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,12-13)

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destrèr l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. A tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,17-30)

Un dia que Jesús sortia de camí un home correu, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: Per què em tractes de bo? De bo només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no comets adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare.» Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove.» Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi.» Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se'n anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al regne de Déu!» Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, què n'és de difícil, d'entrar al regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al regne de Déu.» Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»

► Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 7,7-11)

Por eso supliqué, y me fue concedida la prudencia; oré, y vino a mí el espíritu de sabiduría. La preferí a los cetros y a los tronos, y en su comparación tuve en nada la riqueza. Ni la comparé a piedra inestimable, pues todo el oro en su presencia es un poco de arena, como lodo es reputada la plata ante ella. La amé más que a la salud y la belleza y preferí su posesión a la misma luz, porque su resplandor es inextinguible. Me vinieron con ella todos los bienes, pues ella tenía en sus manos una riqueza incalculable.

► Salmo responsorial (89)

R. *Sáclanos de tu misericordia, Señor. Y toda nuestra vida será alegría.*

Enséñanos a contar nuestros días / para que adquiramos un corazón sabio. / Vuelve con nosotros, Señor. / ¿Hasta cuándo? Ten piedad de tus siervos.

Liéñanos de tu amor por la mañana / para que vivamos alegres y contentos todos nuestros días, / conviérte en alegría los días en que nos castigaste, / los años en que padecimos las desgracias, / manifiesta tus obras a tus siervos / y tu esplendor a sus hijos. R.

La bondad del Señor, nuestro Dios, / esté con nosotros. / Haz prosperar la acción de nuestras manos; / sí, haz prosperar la acción de nuestras manos. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 4,12-13)

La palabra de Dios es viva y eficaz y más aguda que espada de dos filos; ella penetra hasta la división del alma y del espíritu, de las articulaciones y de la médula, y es capaz de juzgar los sentimientos y los pensamientos. Y no hay criatura alguna que esté oculta ante ella, sino que todo está desnudo y descubier to a los ojos de aquel a quien debemos dar cuenta.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,17-30)

En aquel tiempo, al salir Jesús de camino, un hombre corrió a preguntarle, arrodillándose ante él: «Maestro bueno, ¿qué tengo que hacer para alcanzar la vida eterna?». Jesús le dijo: «¿Por qué me llamas bueno? El único bueno es Dios. Ya conoces los mandamientos: No matarás, no cometerás adulterio, no robarás, no levantarás falso testimonio, no estarás casado, honra a tu padre y a tu madre». Él dijo: «Maestro, todo eso lo he guardado desde mi juventud». Jesús lo miró con amor y le dijo: «Te queda una cosa que hacer: Anda, vende todo lo que tienes, dáselo a los pobres y tendrás un tesoro en el cielo. Después, ven y sígueme». Al oír esto, el joven se fue muy triste, porque tenía muchos bienes. Jesús miró alrededor y dijo a sus discípulos: «¡Qué difícilmente entrarán en el reino de Dios los que tienen riquezas!». Los discípulos se quedaron asombrados ante estas palabras. Pero Jesús les repitió: «Hijos, ¡qué difícil es entrar en el reino de Dios! Es más fácil que un camello pase por el ojo de una aguja que un rico entre en el reino de Dios». Ellos, más asombrados todavía, se decían: «Entonces, ¿quién puede salvarse?». Jesús los miró y les dijo: «Para los hombres esto es imposible; pero no para Dios, pues para Dios todo es posible.»

COMENTARI

La millor pregunta

Bon mestre, què haig de fer per heretar la vida eterna? Preguntant què haig de fer, aquell home reconeix que alguna cosa ha de fer, i parlant d'heretar la vida eterna, confessa que en definitiva la vida eterna serà regal. Ni do diví sense esforç humà; ni mèrit humà sense regal de Déu.

La resposta de Jesús és genial: *Ja saps què diuen els Manaments*; és a dir, no pots al·legar ignorància. Menys encara nosaltres a qui, en l'etapa final de la Revelació, *el Pare ens ha parlat en la persona del Fill (He 1,1)*. *El qui es la Paraula es va fer carn (Jn 1,14)*: el seu missatge és de debò *Paraula de Déu viva i eficaç*; més penetrant que una espasa de dos talls.

És font d'aquella saviesa que Salomó confessa *preferir-la a ceptres i trons i, comparada amb ella, tenir la riquesa per no-res*; sobretot és do de Déu: *vaig pregar Déu i em vingué l'esperit de Saviesa*.

Més encara: Jesucrist, Messies crucificat, és la Saviesa personificada perquè *és poder i saviesa de Déu per a tots els qui són cridats (1Cor 1,24)*.

Tot això ja ho he complert des de jove: amb la primera etapa reeixida, Jesús se'l mirà amb afecte i per afecte li digué: *Encara et falta una cosa. Vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres. Després vine amb mi*. Jesús, que estima fins l'extrem (Jn 13,1), vol un amor a la seva alçada i li demana *vendre tot el que té i donar-ho als pobres*: no per quedar empobrit sinó per *tenir un tresor en el cel* i així quedar capacitat per *venir amb Jesús*.

L'atònita pregunta dels deixebles (*I qui es podrà salvar?*) recorda com *als homes els és impossible* sostreure's a la seducció del diner. Només Déu pot omplir el cor humà amb valors que porten a la salvació.

Mn. José Luis Arín